

1984

“Temel Orwell Klasikleri-I”

(RESİMLİ YENİ ÇEVİRİ)

1984

“Temel Orwell Klasikleri-I”

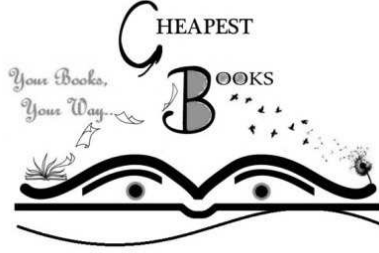
George Orwell

(RESİMLİ YENİ ÇEVİRİ)

*BU KİTAP E-KİTAP PROJESİ & CHEAPEST BOOKS
TARAFINDAN “2022” YILINDA YAYINLANMIŞTIR!*

Çevirmen: Özlem Pillik

İllüstratör: Batuhan Köse

www.cheapestboooks.com

www.facebook.com/EKitapProjesi

Copyright, 2022 by e-Kitap Projesi

İstanbul

ISBN: 978-625-7287-75-3

E-ISBN: 978-625-7287-74-6

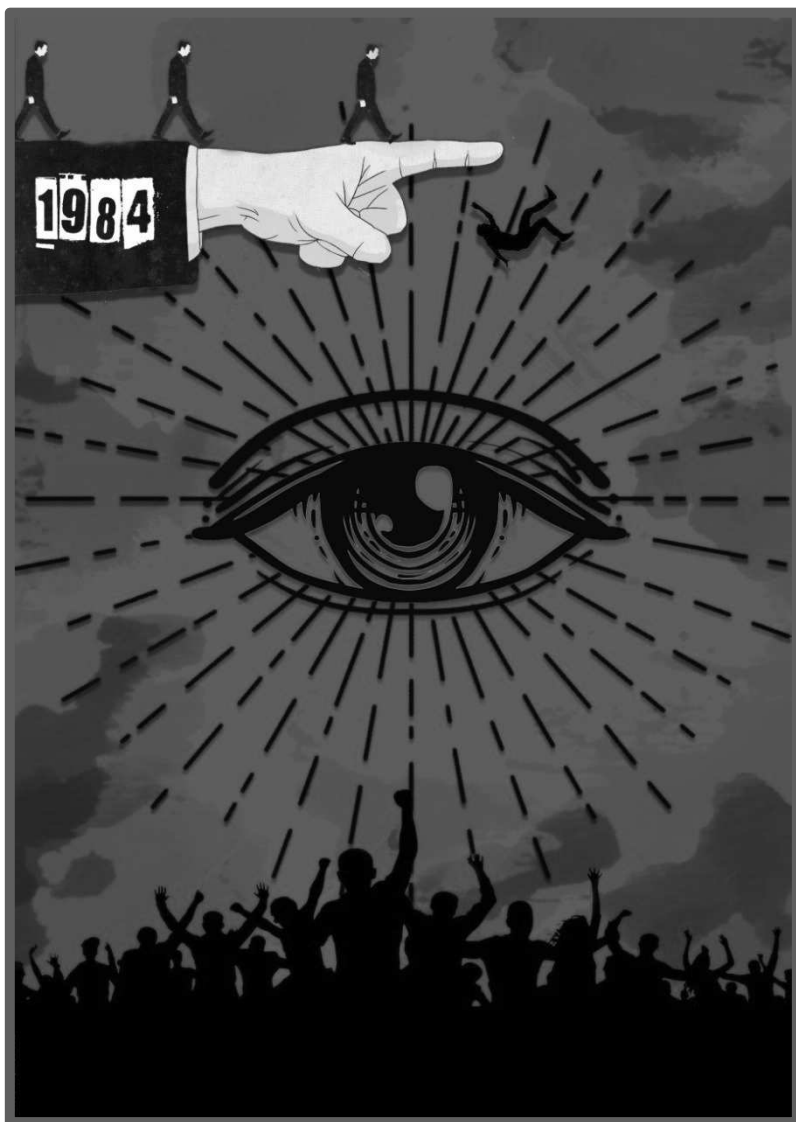
Yayıncı Sertifika No: 45502

© Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi veya erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

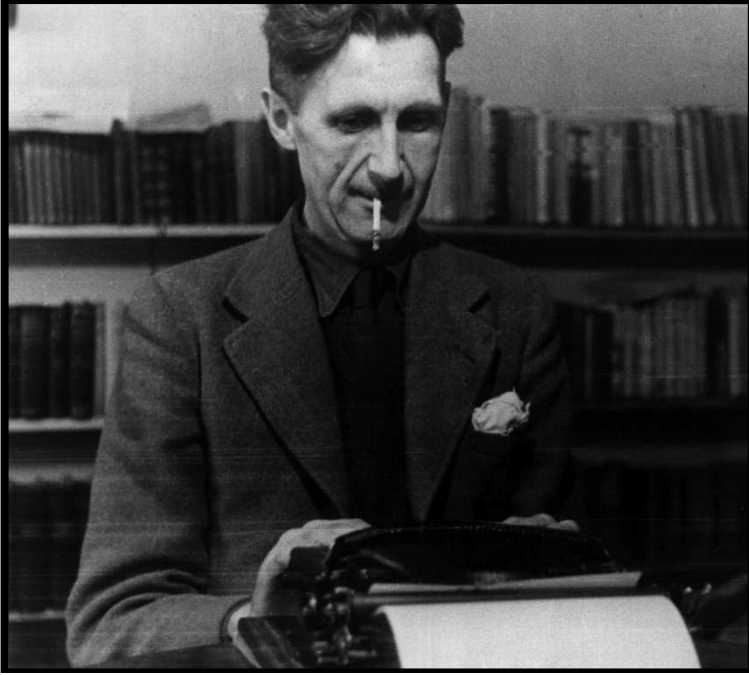
İçindekiler

Kitap & Yazar Hakkında.....	6
BİR	16
I	16
II.....	39
III	50
IV	61
V	74
VI.....	92
VII	100
VIII	115
İKİ	141
I	141
II.....	156
III	168
IV	179
V	192
VI.....	203
VII	207
VIII	216
IX.....	230
X.....	274
ÜÇ.....	282
I	282
II.....	299
III	324
IV.....	340
V	350
VI.....	356
EK.....	370

Kitap & Yazar Hakkında

§

1984: Bin Dokuz Yüz Seksen Dört: Genellikle

1984 olarak yayınlanan bu roman, İngiliz romancı George Orwell'in distopik bir sosyal bilim kurgu romanıdır. 8 Haziran 1949'da Secker & Warburg tarafından Orwell'in yaşamı boyunca tamamladığı dokuzuncu ve son kitabı olarak yayınlanmıştır. Tematik olarak Bin Dokuz Yüz Seksen Dört, totalitarizmin, kitlesel gözetimin ve toplum içindeki kişi ve davranışların baskıcı şekilde düzenlenmesinin sonuçlarına odaklanır. Kendisi demokratik bir sosyalist

olan Orwell, romandaki otoriter hükümeti Stalinist Rusya'ya göre şekillendirmiştir. Daha geniş anlamda roman, siyasette hakikat ve gerçeklerin rolünü ve bunların manipüle edilme biçimlerini inceler.

Hikaye, hayali bir gelecekte, dünyanın büyük bir kısmının sürekli savaşa, her yerde hazır bulunan hükümet gözetimine, tarihsel inkarcılığa ve propagandaya kurban gittiği 1984 yılında geçiyor. Airstrip One olarak bilinen Büyük Britanya, Bireysellik ve bağımsız düşünceye zulmetmek için Düşünce Polisi görevlendiren Parti tarafından yönetilen Okyanusya adlı totaliter bir süper devletin bir eyaleti haline geldi. Parti lideri Büyük Birader, var olmamasına rağmen yoğun bir bireysel tapınılmanın tadını çıkarır. Ana karakter Winston Smith, Partiden gizlice nefret eden ve isyan hayalleri kuran çalışkan ve yetenekli bir taban işçisi ve Parti üyesidir. Meslektaşı Julia ile yasak bir ilişkiye girer ve Parti iktidara gelmeden önceki hayatın nasıl olduğunu hatırlamaya başlar.

Bin Dokuz Yüz Seksen Dört, politik ve distopik kurgunun klasik bir edebi örneği haline geldi. Aynı zamanda bir sıfat olarak "Orwellci" terimini popüler hale getirdi ve romanda kullanılan "Büyük Birader", "Çift düşün", "Düşünce Suçu", "Newspeak, "Hafıza Deliği", "2 + 2= 5", "Proles", "İki Dakika Nefret", "Tele-ekran" ve "Oda 101" gibi birçok terim, ortak kullanıma girdi. Time, onu 1923'ten 2005'e kadar en iyi 100 İngilizce romanına dahil etti. Modern Kütüphane'nin En İyi 100 Romanı'na girdi, editörler listesinde 13. ve okuyucu listesinde 6. sırada yer aldı. 2003 yılında, roman BBC tarafından The Big Read anketinde 8.

sırada yer aldı. Diğer temalar arasında, romanın konusu ile totaliterlik, kitlesel gözetim ve ifade özgürlüğü ihlallerinin gerçek hayattaki örnekleri benzerlik göstermiştir.

* * *

George Orwell kimdi?

George Orwell, en çok 'Hayvan Çiftliği' (1945) ve 'Bin Dokuz Yüz Seksen Dört' (1949) romanlarıyla ünlü bir İngiliz romancı, denemeci ve eleştirmendi.. Emperyalizm, faşizm ve komünizm de dahil olmak üzere zamanının bazı büyük siyasi hareketlerine hitap eden güçlü fikirleri olan bir adamdı.

Aile ve Gençlik

Orwell, 25 Haziran 1903'te Hindistan'ın Motihari kentinde, Eric Arthur Blair'de doğdu. Bir İngiliz memurunun oğlu olan Orwell, ilk günlerini babasının görev yaptığı Hindistan'da geçirdi. Annesi, onu ve ablası Marjorie'yi doğumundan yaklaşık bir yıl sonra İngiltere'ye getirdi ve Henley-on-Thames'e yerleşti. Babası Hindistan'da kaldı ve nadiren ziyaret etti. (Küçük kardeşi Avril, 1908'de doğdu. Orwell, 1912'de emekli olana kadar babasını gerçekten tanımıyordu. Ve ondan sonra bile, ikili hiçbir zaman güçlü bir bağ kurmadı. Babasının sıkıcı ve tutucu olduğunu düşünüyordu.

Bir biyografiye göre, Orwell'in ilk kelimesi "Canavarca" idi. Hasta bir çocuktü, sıklıkla bronşit ve griple mücadele ediyordu.

Orwell erken yaşıta yazmaya başladı ve bildirildiğine göre ilk şiirini dört yaşlarında besteledi. Daha sonra şöyle yazdı: "Yalnız bir çocuk olarak hikayeler uydurma ve hayali kişilerle sohbet etme alışkanlığım vardı ve sanırım en başından beri edebi hırslarım tecrit edilmiş ve değersiz hissetme duygusuyla karışmıştı." İlk edebi başarılarından biri, yerel gazetede yayınlanan bir şiiriyle 11 yaşında geldi.

Eğitim

İngiltere'deki diğer birçok erkek çocuk gibi, Orwell de yatılı okula gönderildi. 1911'de, İngiltere'nin sınıf sistemini ilk kez tattığı sahil kasabası Eastbourne'daki St. Cyprian's'a gitti.

Kısmi bir bursla Orwell, okulun zengin öğrencilere fakir olanlardan daha iyi davrandığını fark etti. Akranları arasında popüler değildi ve kitaplarda bu zor durumundan teselli buldu. Diğerlerinin yanı sıra, Rudyard Kipling ve HG Wells'in eserlerini okudu.

Kişilikte eksik olan şeyleri zekasıyla kapattı. Orwell, eğitime devam etmek için Wellington Koleji ve Eton Koleji'ne burs kazandı.

Eton'da eğitimini tamamladıktan sonra, Orwell kendini çıkmazda buldu. Ailesinin üniversite eğitimi için ödeyecek parası yoktu. Bunun yerine, 1922'de Hindistan İmparatorluk Polis Gücüne katıldı. Burma'da beş yıl geçirdikten sonra, Orwell görevinden istifa etti ve İngiltere'ye döndü. Burada bir yazar olarak devam etmeye niyetliydi.

Erken Yazma Kariyeri

Hindistan İmparatorluk Gücü'nden ayrıldıktan sonra, Orwell yazarlık kariyerini devam ettirmek için mücadele etti ve bulaşıkçı olmak da dahil olmak üzere her türlü işi üstlendi.

'Paris ve Londra'da Beş Parasız' (1933)

Orwell'in ilk büyük çalışması, bu iki şehirde geçimini sağlamak için harcadığı zamanı araştırmak oldu. Kitap, çalışan yoksulların ve geçici bir varoluş yaşayanların hayatlarına acımasız bir bakış sağladı. Ailesini utandırmak istemeyen yazar, kitabı George Orwell takma adıyla yayınladı. 'Burma Günleri' (1934)

Orwell daha sonra, o zamanlar ülkenin Hint imparatorluğunun bir parçası olan Burma'daki İngiliz sömürgeciliğine karanlık bir bakış sunan Burma Günleri'ndeki denizaşırı deneyimlerini araştırdı. Orwell'in politik konulara olan ilgisi bu roman yayınlandıktan sonra hızla arttı.

Savaş Yaralanmaları ve Tüberküloz

Aralık 1936'da Orwell, İspanya İç Savaşı'nda, General Francisco Franco'ya karşı savaşan gruplardan birine katıldığı İspanya'ya gitti. Orwell, bir milisle geçirdiği süre boyunca, boğazından ve kolundan vurularak ağır yaralandı. Birkaç hafta boyunca konuşamadı. Orwell ve eşi Eileen, İspanya'da vatana ihanet suçlamasıyla yargılandı. Neyse ki suçlamalar, çift ülkeyi terk ettikten sonra getirilmişti.

İngiltere'ye döndükten kısa bir süre sonra, yetenekli yazar, başka sağlık sorunları yaşadı ve yıllarca hastalıklı dönemler geçirdi. 1938'de resmen tüberküloz teşhisi kondu. İyileşmeye çalışmak için Preston Hall Sanatoryumu'nda birkaç ay geçirdi, ancak hayatının geri kalanında tüberkülozla savaşmaya devam edecekti. İlk teşhis konulduğunda henüz, hastalık için etkili bir tedavi yoktu.

İkinci Dünya Savaşı şiddetlenirken, Orwell, kendisini ülkenin ulusal çıkarlarını ilerletmek için bir propagandacı olarak hareket ederken buldu. İşinin bu kısmından nefret ediyordu ve günlüğünde şirketin atmosferini "kız okulu ile akıl hastanesi arasında bir şey ve şu anda yaptığımız tek şey yararsız veya yararsızdan biraz daha kötü" olarak tanımladı.

Orwell 1943'te "Kendi zamanımı ve kamu parasını hiçbir sonuç vermeyen işlerle harcıyordum. Mevcut siyasi durumda Hindistan'a İngiliz propagandası yayınlamanın neredeyse umutsuz bir görev olduğuna inanıyorum" diyerek istifa etti. Bu sıralarda Orwell, sosyalist bir gazetenin edebi editörü oldu.

George Orwell'in En ünlü Kitapları

Bazen bir neslin vicdanı olarak adlandırılan Orwell, en çok iki romanıyla tanınır: Hayvan Çiftliği ve Bin Dokuz Yüz Seksen Dört. Orwell'in yaşamının sonlarına doğru yayınlanan her iki kitap da filme çevrildi ve yıllar içinde muazzam bir popülerlik kazandı.

‘Hayvan Çiftliği’ (1945)

Hayvan Çiftliği, ana kahramanları iki domuzun olduğu pastoral bir ortamda Sovyet karşıtı bir hicivdi. Bu domuzların Joseph Stalin ve Leon Troçki'yi temsil ettiği söylendi. Roman, Orwell'e büyük beğeni ve finansal ödüller getirdi.

‘Bin Dokuz Yüz Seksen Dört’ (1949)

Orwell'in başyapıtı Bin Dokuz Yüz Seksen Dört (veya sonraki baskılarda 1984), tüberkülozla savaşının son aşamalarında ve ölümünden kısa bir süre önce yayınlandı. Üç baskıcı ulusa bölünmüş dünyanın bu kasvetli vizyonu, bu kurgusal geleceği çok umutsuz bulan eleştirmenler arasında tartışmalara yol açtı. Romanda Orwell, okuyuculara, hükümet bir kişinin hayatının her ayrıntısını kendi özel düşüncelerine kadar kontrol ederse ne olacağına dair bir fikir verdi.

George Orwell’in Denemeleri

‘Siyaset ve İngiliz Dili’

Nisan 1946'da, İngiliz edebiyat dergisi Horizon'da yayınlanan bu makale, Orwell'in üslup konusundaki en önemli eserlerinden biri olarak kabul edilir. Orwell, "çirkin ve yanlış" İngilizcenin baskıcı ideolojiyi mümkün kıldığına ve bu belirsiz veya anlamsız dilin gerçeği gizlemek anlamına geldiğine inanıyordu. Dilin zaman içinde doğal olarak gelişmemesi gerektiğini, “kendi amaçlarımız için şekillendirdiğimiz bir araç” olması gerektiğini savundu. İyi yazmak, açıkça düşünebilmek ve politik söylemde bulunabilmektir, diye yazdı; klişelere,

ölmekte olan metaforlara ve iddialı veya anlamsız dile karşı durdu.

'Bir Fili Vurmak'

1936'da edebiyat dergisi New Writing'de yayınlanan bu makale, Orwell'in o zamanlar hâlâ bir İngiliz kolonisi olan Burma'da (şimdi Myanmar olarak biliniyor) bir polis memuru olarak geçirdiği zamanı anlatıyor. Orwell işinden nefret ediyordu ve emperyalizmin “kötü bir şey” olduğunu düşünüyordu; emperyalizmin bir temsilcisi olarak yerel halk tarafından seilmeyen biriydi. Bir gün, gerekli görmese de, “aptal gibi görünmemek için” yerel halkın önünde çalışan bir fili öldürdü. Bu makale daha sonra Orwell'in 1950'de yayınlanan ve 'Ülkem Sağda veya Solda', 'Yoksullar Nasıl Ölür' ve 'Böyle, Böyle Sevinçler' gibi makalelerinden oluşan bir koleksiyonun başlık parçasıydı.

Eşleri ve Çocukları

Orwell, Haziran 1936'da Eileen O'Shaughnessy ile evlendi ve Eileen, Orwell'i kariyerinde destekledi ve yardım etti. Çift, 1945'teki ölümüne kadar birlikte kaldı. Birkaç rapora göre, açık bir evlilikleri vardı ve Orwell'in bir dizi birlikteliği vardı. 1944'te çift, Orwell'in atalarından birinin ardından Richard Horatio Blair adını verdikleri bir oğul evlat edindiler. Oğulları, Eileen'in ölümünden sonra büyük ölçüde Orwell'in kız kardeşi Avril tarafından büyütüldü.

Ömrünün sonuna doğru Orwell, editör Sonia Brownell'e evlenme teklif etti. Onunla Ekim 1949'da, ölümünden kısa bir süre önce evlendi. Brownell, Orwell'in mülkünü devraldı ve onun mirasını yöneterek bir kariyer yaptı.

Ölüm

Orwell, 21 Ocak 1950'de bir Londra hastanesinde tüberkülozdan öldü. Öldüğü sırada sadece 46 yaşında olmasına rağmen, fikirleri ve görüşleri çalışmaları boyunca yaşadı.

George Orwell'in Statüsü

Orwell'in hayatı boyunca BBC'yi küçümsemesine rağmen, yazarın bir heykeli, sanatçı Martin Jennings tarafından ısmarlandı ve Londra'daki BBC'nin önüne yerleştirildi. Bir yazıtta şöyle yazıyor: "Özgürlük bir şey ifade ediyorsa, insanlara duymak istemediklerini söyleme hakkıdır." George Orwell Memorial Fund tarafından ödenen sekiz metrelik bronz heykel, Kasım 2017'de açıldı.

Orwell'in bu seride yer alan diğer kitapları:

- 1984
 - Hayvan Çiftliği
 - Papazın Kızı
 - Burma Günleri
 - Boğulmamak İçin
 - Paris ve Londra'da Beş Parasız
 - Katalonya'ya Selam
 - Zambaklar Solmasın
 - İspanya Savaşına Geri Bakmak
 - Aslan ve Tek Boynuzlu At
 - Wigan İskelesi Yolu
 - Elli Deneme
-

BİR

I

§

Nisan ayında parlak, soğuk bir gündü ve saatler on üçü gösteriyordu. İğrenç rüzgardan korunmak için, çenesini göğsüne dayayan Winston Smith, Victory Mansions'ın cam kapısından çabucak içeri doğru süzüldü, fakat bir kum girdabının onunla birlikte içeri girmesini engelleyecek kadar da hızlı değildi.

Koridor haşlanmış lahana ve eski paçavra kokuyordu. Koridorun sonundaki duvara, içeride sergilenmeye uygun olmayacak şekilde, oldukça büyük, renkli bir poster iliştirilmişti. Resim, bir metreden daha geniş, kocaman bir yüzü betimliyordu-yaklaşık kırkbeş yaşlarında, siyah kaba bıyıklı, bakımsız ama yakışıklı yüz hatlarına sahip bir adamın yüzü. Winston merdivenlere doğru yöneldi. Çünkü, asansörü denemenin faydası yoktu. En iyi zamanlarda bile nadiren çalışıyordu ve şu anda gündüz saatlerinde, elektrik akımı kesilmiş durumdaydı. Bu, Nefret Haftası'na hazırlanırken yapılan, ekonomi hamlesinin bir parçasıydı. Daire yedi, yukarıdaki katlardan birindeydi ve otuz dokuz yaşında ve sağ ayak bileğinin üzerinde varisli bir ülseri olan Winston, yolda birkaç kez dinlenerek ağır ağır basamakları tırmandı. Her sahanlıkta, asansör boşluğunun karşısında, devasa yüzlü poster duvardan ona doğru bakıyordu. Hareket ettiğinizde, gözlerin sizi

[16]

takip ettiği izlenimine kapıldığınız o uyduruk resimlerden biriydi. Resmin altında ‘Büyük Birader Seni İzliyor’ yazıyordu.

Dairenin içinden neşeli bir ses, pik demir üretimiyle ilgili, bir dizi rakam okuyordu. Ses, sağ duvarın yüzeyinin bir parçasını oluşturan, donuk bir aynaya benzeyen, dikdörtgen şeklinde, metal bir levhadan geliyordu. Winston, bir düğmeyi çevirdi ve kelimeler hala ayırt edilebilir olsa da ses biraz azaldı. Alet (buna tele ekran deniyordu) kısılabılırdi, ama onu tamamen kapatmanın bir yolu yoktu. Pencereye doğru ilerledi: Parti üniforması olan mavi tulumu tarafından, vücudunun zayıflığı ufacak, çelimsiz bir figür, olarak zar zor algılanıyordu. Saçlarının rengi çok açıktı, yüzünde doğal bir canlılık vardı, teni, kaba sabun ve keskin olmayan jiletler ve yeni sona eren kışın soğuğu yüzünden yıpranmıştı.

Kapalı pencere camından bile, dışarıdaki dünya soğuk görünüyordu. Sokağın aşağısında, rüzgarın küçük girdapları toz ve yırtılmış kağıt parçalarını spiraller halinde döndürüyordu ve güneş parlıyor ve gökyüzü, sert mavi renkte olmasına rağmen, her yere sıvanmış posterler dışında, sanki hiçbir şeyde renk yokmuş gibi görünüyordu. Kara bıyıklı surat, her köşeye hakim bir şekilde, aşağıya doğru bakıyordu. Evin hemen karşısında da bu posterlerden bir tane vardı. Karanlık gözler, Winston'ın gözlerinin derinliklerine bakarken, altyazıda 'Büyük Birader Seni İzliyor' yazısı göze çarpıyordu. Aşağıda, sokak seviyesinde, bir köşesi yırtılmış başka bir poster, rüzgarda düzensizce sallanıyor, dönüşümlü olarak, tek kelime INGSOC'yi kapatıp açıyordu. Uzakta, bir helikopter çatıların arasından süzüldü, bir an için mavi iri bir sinek gibi havada asılı kaldı ve sonra tekrar kıvrımlı bir uçuşla uzaklaştı. Bu, insanların pencerelerini

gözetleyen bir Polis Devriyesiydi. Ancak gözetlemeler önemli değildi. Sadece Düşünce Polisi önemliydi.

Winston'ın arkasından, tele-ekrandan gelen, ses hâlâ dökme demir ve Dokuzuncu Üç Yıllık Planın gereğinden fazla yerine getirilmesi hakkında saçmalıyordu. Ses, tele ekran tarafından aynı anda alındı ve iletildi. Winston'ın çıkardığı, çok alçak, bir fısıltı seviyesinin üzerinde olan herhangi bir ses bile, tele ekran tarafından yakalanacaktı; dahası, metal levhanın izin verdiği ve görüş alanı içinde kaldığı sürece, duyulduğu kadar görülebiliyordu da. Elbette, herhangi bir anda izlenip izlenmediğinizi bilmenin bir yolu yoktu. Düşünce Polisi'nin hangi sıklıkta veya hangi sistemde, herhangi bir kabloya bağlandığı sadece tahmine dayalıydı. Her zaman herkesi izledikleri bile düşünülebilirdi. Ama her halükarda, istedikleri zaman, kablonuzu takabilirlerdi. Yaşamak zorundaydınız çünkü - yaşıyordunuz, çıkardığınız her sesin duyulduğu ve karanlık dışında, her hareketin dikkatle incelendiği varsayımıyla, içgüdüye dönüşen bir alışkanlıktan dolayı yaşıyordunuz. Winston, tele ekrana arkasını döndü. Bu şekilde daha güvenliydi çünkü; yine de, çok iyi bildiği gibi, bir sırt bile kimliğinizi açığa çıkarmaya yeterdi. Bir kilometre ötede, çalışma yeri olan Hakikat Bakanlığı, kirli manzaranın üzerinde uçsuz bucaksız bir şekilde, bembeyaz rengiyle yükseliyordu. Bu, diye düşündü, belli belirsiz bir hoşnutsuzlukla - burası, Okyanusya eyaletlerinin en kalabalık üçüncüsü Airstrip One'in ana şehri olan Londra'ydı. Londra'nın her zaman böyle olup olmadığını ona söyleyecek bir çocukluk anısını hatırlamaya çalıştı. Çürüyen on dokuzuncu yüzyıl evlerinin, yanları keresteyle desteklenmiş, pencereleri mukavva ve çatıları oluklu

demirden yapılmış bu manzaralar, her zaman var mıydı? Çılgın bahçe duvarları yine her yöne sarkıyor muydu? Ya alçı tozunun havada uçuştığı ve söğüt bitkisinin moloz yığınları üzerinde dolaştığı, bombalanmış yerler; ve bombaların daha büyük bir alan açtığı ve tavuk evleri gibi, sefil ahşap konut kolonilerinin ortaya çıktığı yerler? Ama hiçbir faydası yoktu, hatırlayamıyordu: Hiçbir arka planda yer almayan ve çoğunlukla anlaşılmaz olan bir dizi parlak ışıklı tablo dışında, çocukluğundan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Minitrue, Newspeak'de Hakikat Bakanlığı, görünürdeki herhangi bir nesneden şaşırtıcı derecede farklıydı. Üç yüz metre havaya, teras üstüne teras gibi yükselen, pırl pırl, beyaz betondan, devasa piramidal bir yapıydı. Winston'ın durduğu yerden, beyaz yüzünde, zarif harflerle Parti'nin üç sloganını okumak mümkündü:

SAVAŞ BARIŞTIR!

ÖZGÜRLÜK KÖLELİKTİR.

CEHALET GÜÇTÜR!

Söylendiğine göre, Hakikat Bakanlığı, yer seviyesinin üstünde üç bin oda ve aşağıda buna karşılık gelen şubeler içeriyordu. Londra'nın etrafına dağılmış, benzer görünüm ve büyüklükte sadece üç bina daha vardı. Çevredeki mimariyi o kadar gölgede bıraktılar ki, Zafer Köşkleri'nin çatısından dördünü aynı anda görebiliyordunuz. Bunlar, tüm hükümet aygıtının aralarında bölündüğü dört Bakanlığın evleriydi: Haber,

eğlence, eğitim ve güzel sanatlarla ilgilenen Hakikat Bakanlığı; savaşla ilgilenen Barış Bakanlığı; kanun ve düzeni koruyan Aşk Bakanlığı; ve ekonomik işlerden sorumlu olan Bolluk Bakanlığı. Newspeak'teki isimleri şunlardı: Minitrue, Minipax, Miniluv ve Miniplenty.

Aşk Bakanlığı gerçekten korkutucuydu. İçinde hiç pencere yoktu. Winston, ne Aşk Bakanlığı'na, ne de yarım kilometre yakınına girmemişti. Resmi iş dışında girilmesi imkansız bir yerdi ve o zaman da, bu, ancak dikenli teller, çelik kapılar ve gizli makineli tüfek yuvalarından oluşan bir labirentten geçerek mümkün olabiliyordu. Dış bariyerlere çıkan sokaklarda bile siyah üniformalı, mafsallı coplarla silahlanmış goril suratlı muhafızlar dolaşıyordu.

Winston aniden döndü. Yüz hatlarına, tele-ekranın karşısına çıkarken giymesi tavsiye edilen sessiz bir iyimserlik ifadesi yerleştirmişti. Odayı geçip küçük mutfığa girdi. Günün bu saatinde Bakanlıktan ayrılarak kantindeki öğle yemeğini feda etmişti. Ve yarınki kahvaltı için saklanması gereken bir parça koyu renkli ekmek dışında, mutfakta yiyecek olmadığının farkındaydı. Raftan VICTORY GIN yazılı düz beyaz etiketli bir şişe renksiz sıvı aldı. Sıvı, Çin pirinç ruhu gibi hastalıklı, yağlı bir koku yaydı. Winston neredeyse bir çay fincanı doldurdu, şok için kendini hazırladı ve bardaktakini bir doz ilaç gibi yuttu.

Bir anda yüzü kıpkırmızı oldu ve gözlerinden yaşlar aktı. Madde nitrik asit gibiydi ve dahası, onu yutarken, kafasının arkasına lastik bir sopayla vurulmuş gibi bir his yaratmıştı. Ancak biraz sonra karnındaki yanma dindi ve dünya daha neşeli görünmeye başladı. Üzerinde ZAFER

SİGARALARI yazan buruşuk bir paketten bir sigara aldı ve dikkat etmeyerek sigarayı dik tuttu, bunun üzerine tütünler yere döküldü. Bir sonraki ile daha başarılı oldu. Oturma odasına geri döndü ve tele ekranın solunda duran küçük bir masaya oturdu. Masanın çekmecesinden bir kalemlik, bir şişe mürekkep ve kırmızı arkalı ve mermer kapaklı kalın, dörtgen boyutunda boş bir kitap çıkardı.

Nedense oturma odasındaki tele ekran alışılmadık bir konumdaydı. Normal olduğu gibi, tüm odaya hakim olabileceği uç duvara yerleştirilmek yerine, pencerenin karşısındaki daha uzun duvardaydı. Bir yanında, Winston'ın şimdi oturduğu ve daireler inşa edildiğinde muhtemelen kitap raflarını tutmak için tasarlanmış sığ bir oyuk vardı. Oyukta oturarak ve iyice geride kalarak Winston, görüş mesafesinin sonuna kadar tele-ekranın menziline dışında kalmayı başardı. Elbette duyulabilirdi, ancak şu anki konumunda kaldığı sürece görülemezdi. Şimdi yapmak üzere olduğu şeyi ona düşündüren, kısmen odanın olağandışı coğrafyasıydı.

Ama çekmecedan az önce çıkardığı kitaptan da bahsetmişti. Olağanüstü güzel bir kitaptı. Uzun süredir duruyor olmasından biraz sararmış pürüzsüz kremi kağıdı, en az kırk yıldır üretilmeyen türdendi. Ancak kitabın bundan çok daha eski olduğunu tahmin edebiliyordu. Kasabanın kenar mahallelerinden birinde (şimdi hangi mahalle olduğunu hatırlamıyordu) eski püskü bir küçük dükkânının vitrininde durduğunu görmüş ve hemen ona sahip olmak için karşı konulmaz bir arzuya kapılmıştı. Parti üyelerinin sıradan dükkânlara girmemeleri gerekiyordu (buna"serbest

piyasada ticaret" deniyordu), ancak kural katı bir şekilde tutulmuyordu, ama kurala sıkı sıkıya uyulmadı, çünkü ayakkabı bağcığı ve jilet gibi, başka hiçbir şekilde ele geçirilmesi imkansız olan çeşitli şeyler vardı. Caddeye bir aşağı bir yukarı şöyle bir göz atmış, sonra içeri sızmış ve kitabı iki buçuk dolara satın almıştı. O sırada, onu herhangi bir özel amaç için istediğinin bilincinde değildi. Onu küçük çantasında suçluluk duygusuyla eve taşımıştı. İçinde hiçbir şey yazılı olmasa bile, uzlaşmacı bir mülkiyetti.

Yapmak üzere olduğu şey bir günlük açmaktı. Bu yasa dışı değildi (artık herhangi bir yasa olmadığı için, hiçbir şey yasa dışı değildi), ancak tespit edilirse ölümle ya da en az yirmi beş yıl zorunlu çalışma kampında cezalandırılacağı makul ölçüde kesindi. Winston kalemlige bir uç yerleştirdi ve yağı çıkarmak için onu emdi. Kalem eski zamanlardan kalma bir araçtı, imza için bile nadiren kullanılıyordu ve sırf güzel kremalı kağıdın üzerine bir kalemle çizilmek yerine gerçek bir uçlu mürekkep kalem ile yazılmayı hak ettiği duygusundan dolayı gizlice ve biraz zorlukla almayı başarmıştı. Aslında elle yazmaya alışık değildi. Çok kısa notlar dışında, her şeyi konuş-yaz'a dikte etmek olağandı ve bu onun şu anki amacı için elbette imkansızdı. Kalem mürekkebe batırdı ve bir anlığına sendeledi. Bağırsaklarından bir titreme geçmişti. Kağıdı işaretleme belirleyici eylemdi. Küçük, beceriksiz harflerle şunları yazdı:

4 Nisan 1984.

Tekrar yerine oturdu. İçine tam bir çaresizlik duygusu çökmüştü. Başlangıç olarak, bunun 1984 olduğunu kesin

olarak bilmiyordu. Yaşının otuz dokuz olduğundan oldukça emin olduğu ve 1944 ya da 1945'te doğduğuna inandığı için yaklaşık o tarih olmalı; ama bugünlerde bir veya iki yıl içinde herhangi bir tarih belirlemek asla mümkün değildi.

Bu günlüğü kimin için yazdığını merak etti birden? Gelecek için, doğmamışlar için. Zihni bir an için, sayfadaki şüpheli tarihin çevresinde gezindi ve sonra Newspeak'in ikikeredüşün kelimesine toslayarak aniden durdu. İlk kez üstlendiği şeyin büyüklüğü aklına geldi. Gelecekle nasıl iletişim kurabilirsin? Doğası gereği imkansızdı. Ya gelecek şimdiki zamana benzerdi, ki bu durumda onu dinlemezdi, ya da ondan farklı olurdu ve içinde bulunduğu çıkmaz anlamsız olurdu.

Bir süre aptal aptal kağıda bakarak oturdu. Tele ekran, keskin bir askeri müziğe dönüşmüştü. Sadece kendini ifade etme gücünü kaybetmemiş, hatta başta söylemek istediği şeyin ne olduğunu unutmuş gibi görünmesi tuhaftı. Geçtiğimiz haftalarda bu an için hazırlanıyordu ve cesareten başka bir şeye ihtiyaç duyulacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Gerçek yazı kolay olurdu. Tek yapması gereken, kelimenin tam anlamıyla yıllardır kafasının içinde dönüp duran bitmek bilmeyen huzursuz monoloğu kağıda aktarmaktı. Ancak şu anda zihnindeki monolog bile kuruyup yok olmuştu. Üstelik varis ülseri dayanılmaz bir şekilde kaşınmaya başlamıştı. Kaşımaya cesaret edemedi, çünkü böyle yaparsa her zaman iltihaplanırdı. Saniyeler ilerliyordu. Önündeki sayfanın boşluğundan, ayak bileğinin üstündeki derinin kaşınmasından, müziğin gürlemesinden ve cinten

kaynaklanan hafif bir sarhoşluktan başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Aniden, tam bir panik içinde yazmaya başladı, ne yazdığının tam olarak farkında değildi. Küçük ama çocuksu el yazısı, önce büyük harflerini ve hatta son noktalarını bırakarak sayfada bir aşağı bir yukarı gezindi:

4 Nisan 1984. Dün gece sinemaya. Bütün savaş filmleri. Akdeniz'de bir yerlerde bombalanan mültecilerle dolu bir gemiden biri. Seyirciler, arkasından bir helikopterle yüzmeye çalışan büyük şişman bir adamın çekimleriyle çok eğlendiler. Önce onu bir yunus gibi suda yuvarlanırken gördün, sonra helikopterlerin silah görüşlerinden gördün, sonra deliklerle doluydu ve etrafı pembeye döndü ve aniden delikler su almış gibi battı. seyirciler battığında kahkahalarla bağırıyordu. Sonra üzerinde helikopter olan bir cankurtaran botu gördün. Orta yaşlı bir kadın, kucağında üç yaşlarında küçük bir çocukla pruvada oturan bir yahudi olabilir. Küçük çocuk korkuyla çığlık atıyor ve kafasını göğüslerinin arasına saklıyordu sanki ona doğru yuva yapmaya çalışıyormuş gibi ve kadın kollarını ona dolayıp onu teselli ediyordu, ancak kendisi korkudan maviydi. Sanki kollarının kurşunları ondan uzak tutabileceğini düşünüyormuş gibi onu kapatmaya çalışıyordu. sonra helikopter aralarına 20 kiloluk bomba yerleştirdi müthiş bir parlama ve tekne kibritlik oduna döndü. Sonra bir çocuk kolunun havaya fırladığı harika bir kare vardı burnunda kamera olan bir helikopter onu takip etmiş olmalı ve parti koltuklarından çok fazla alkış vardı ama evin prole kısmındaki bir kadın aniden yaygara

koparmaya başladı ve bunu çocukların önünde göstermemeleri gerektiğini bağırmaya başladı. Polis onu dışarı gönderene kadar çocukların önünde bağırnamalarını, işçilerin kimsenin umurunda olmadığını, tipik işçi reaksiyonu olduğunu ve asla — Winston, kısmen kramptan muzdarip olduğu için yazmayı bıraktı. Bu çöp yığınına ona neyin döktüğünü bilmiyordu. Ama ilginç olan, bunu yaparken, zihninde tamamen farklı bir anının netleşmesiydi, o kadar ki, neredeyse onu yazmakla eşdeğerdi. Şimdi, bu diğer olay yüzünden aniden eve gelip günlüğe başlamaya karar verdiğini anlamıştı.

Bu kadar belirsiz bir şey olduğu söylenebilirse, o sabah Bakanlıkta olmuştu.

Saat neredeyse bin yüzdü ve Winston'ın çalıştığı Kayıtlar Departmanında, İki Dakika Nefret'e hazırlanmak için sandalyeleri kabinlerden dışarı sürükleyip salonun ortasında, büyük tele ekranın karşısında gruplandırıyorlardı. Winston orta sıralardan birinde yerini alırken, görünüş olarak tanıdığı, ancak hiç konuşmadığı iki kişi beklenmedik bir şekilde odaya girdi. Bunlardan biri, koridorlarda sık sık yanından geçtiği bir kızdı. Adını bilmiyordu, ama Kurgu Departmanında çalıştığını biliyordu. Muhtemelen -onu bazen yağlı ellerle ve elinde bir anahtarla gördüğünden beri- roman yazma makinelerinden birinde mekanik bir işi vardı. Yirmi yedi yaşlarında, kalın telli siyah saçları, çilli yüzü ve hızlı, atletik hareketleri olan cesur görünümlü bir kızdı. Dar bir kırmızı kuşak, Junior Anti-Sex League'in amblemi, birkaç kez tulumunun beline, kalçalarının düzgünlüğünü ortaya çıkaracak kadar sıkı bir şekilde sarılmıştı.

Winston, onu gördüğü ilk andan itibaren ondan hoşlanmamıştı. Nedenini biliyordu. Hokey sahalarının atmosferi, soğuk banyolar ve topluluk yürüyüşleri ve onunla birlikte taşımaya başardığı genel temiz fikirlilik yüzündendi. Neredeyse tüm kadınlardan, özellikle genç ve güzel olanlardan hoşlanmazdı. Partinin en bağınaz yandaşları, slogan yutanları, amatör casuslar ve alışılmışın dışında kalanlar her zaman kadınlar ve hepsinden öte gençlerdi. Ama bu kız, ona çoğundan daha tehlikeli olduğu izlenimini verdi. Koridordan geçtiklerinde bir keresinde ona yan yan bir bakış atmıştı, bu bakış onu delip geçiyor gibiydi ve bir an için, içini kapkara bir korkuyla doldurmuştu. Hatta onun Düşünce Polisi'nin bir ajanı olabileceği fikri bile aklından geçmişti. Doğruydum, bu pek olası değildi. Yine de, ne zaman yakınına gelse, içinde korku ve düşmanlığın karıştığı tuhaf bir huzursuzluk hissetmeye devam etti.

Diğer kişi O'Brien adında bir adamdı, İç Parti üyesi ve Winston'ın onun doğası hakkında pek bir fikri olmadığı kadar önemli ve uzak bir görevin sahibiydi. Bir İç Parti üyesinin siyah tulumunun yaklaştığını gördüklerinde sandalyelerin çevresinden bir anda bir sessizlik geçti. O'Brien kalın boyunlu, kaba, esprili, vahşi bir yüze sahip, iriyarı bir adamdı. Müthiş görünüşüne rağmen belli bir çekiciliği vardı. Gözlüklerini burnuna yerleştirmek gibi bir numarası vardı, bu tuhaf bir şekilde onu silahsızlandırıyor - tanımlanamaz bir şekilde, tuhaf bir şekilde uygarlı. Hâlâ bu terimlerle düşünmüş olsaydı, on sekizinci yüzyıldan kalma bir asilzadenin enfiye kutusunu takdim etmesini anımsayabilecek bir jestti bu. Winston, neredeyse aynı yıllarda O'Brien'i belki bir düzine kez görmüştü. Kendisinden etkilendiğini hissetti,

ve sadece O'Brien'in kibar tavrı ile ödüllü dövüşçünün fiziği arasındaki karşıtlığın ilgisini çektiği için değil. Daha çok, O'Brien'in siyasi ortodoksisinin mükemmel olmadığına dair gizlice tutulan bir inanç -ya da belki bir inanç değil, sadece bir umut- yüzündendi. Yüzündeki bir şey karşı konulmaz bir şekilde bunu gösteriyordu. Ve yine, belki yüzünde yazılı olan alışılmışın dışında bile değil, sadece zekaydı. Ama her halükarda, tele-ekranı bir şekilde kandırabilir ve onu yalnız bırakabilirseniz, konuşabileceğiniz bir insan görünümüne sahipti. Winston bu tahmini doğrulamak için hiçbir zaman en ufak bir çaba göstermemişti; gerçekten, bunu yapmanın bir yolu yoktu. O'Brien o anda kol saatine baktı, neredeyse bin yüz olduğunu gördü ve anlaşılan İki Dakika Nefret bitene kadar Kayıtlar Departmanında kalmaya karar verdi. Birkaç yer ötede, Winston'la aynı sırada bir sandalye aldı. Aralarında Winston'ın yanındaki bölmede çalışan küçük, kum saçlı bir kadın vardı. Siyah saçlı kız hemen arkasında oturuyordu.

Bir sonraki an, odanın sonundaki büyük tele-ekrandan, yağsız çalışan canavarca bir makineye benzer, iğrenç, gıcırdayan bir çığlık yükseldi. Bu, insanın dişlerini kıran ve ensesindeki kılları diken diken eden bir sestir. Nefret başlamıştı.

Her zamanki gibi, Halkın Düşmanı Emmanuel Goldstein'in yüzü ekrana yansımıştı. İzleyiciler arasında şurada burada tıslamalar vardı. Kumral saçlı küçük kadın, korku ve tiksinti karışımı bir çığlık attı. Goldstein, bir zamanlar, uzun zaman önce (ne kadar uzun zaman önceydi, kimse tam olarak hatırlamıyordu), Partinin önde gelen isimlerinden biri olan, neredeyse Büyük

Birader ile aynı seviyede olan ve daha sonra karşı-devrimci faaliyetlerde bulunan dönek ve gericiydi, ölüme mahkûm edilmiş ve esrarengiz bir şekilde kaçıp ortadan kaybolmuştu. İki Dakika Nefret'in programı günden güne değişiyordu, ama Goldstein'in baş figür olmadığı hiçbir program yoktu. O, Parti'nin saflığını en erken kirleten ilk haindi. Partiye karşı daha sonraki tüm suçlar, tüm ihanetler, sabotaj eylemleri, sapkınlıklar, sapmalar, doğrudan doğruya onun öğretisinden kaynaklandı. Şu ya da, bu şekilde hâlâ hayattaydı ve komplolar kuruyordu: belki denizin ötesinde bir yerde, yabancı para ödeyenlerinin koruması altındaydı.

Winston'ın diyaframı daralmıştı. Acı bir duygu karışımı olmadan Goldstein'in yüzünü asla göremezdi. Bu, beyaz saçlı büyük bir kıvrıcık aureole¹ ve küçük bir keçi sakalı olan zayıf bir Yahudi yüzüydü - zeki bir yüz, ama yine de doğası gereği aşağılık, ucuna yakın uzun ince burunda bir tür bunak aptallık vardı. Bir koyunun yüzüne benziyordu ve sesi de koyuna benzer bir niteliğe sahipti. Goldstein, Parti'nin doktrinlerine karşı her zamanki zehirli saldırısını yapıyordu - o kadar abartılı ve sapkın bir saldırıydı ki, bir çocuğun bunun içini görebilmesi gerekirdi, ancak yine de, diğer insanların, daha az seviyeli olduğu konusunda endişeli bir duyguyla dolduracak kadar makul bir saldırıydı. -kendinden daha kafalı, onun tarafından alınabilir Birader'i suistimal ediyor, Parti diktatörlüğünü kınıyor, Avrasya ile bir an önce barışın yapılmasını talep ediyor, ifade özgürlüğünü, basın özgürlüğünü, toplanma özgürlüğünü, düşünce özgürlüğünü savunuyordu, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

¹ Aureole: Işık halkası.

Devrime ihanet edilmişti - ve tüm bunlar, Parti hatiplerinin alışılmış üslubunun bir tür parodisi olan ve hatta, Newspeak kelimeleri içeren hızlı çok heceli konuşmada, gerçekten, herhangi bir Parti üyesinin normalde kullanacağından daha fazla Newspeak kelimesi içeriyordu gerçek hayatta. Ve bu arada, Goldstein'ın aldatıcı şaklabanlığının kapsadığı gerçeklik konusunda herhangi bir şüphe duymamak için, tele-ekranda başının arkasında, ifadesiz Asyalı yüzleri olan sağlam görünümlü adamlardan oluşan sıralar halinde, Avrasya ordusunun sonsuz sütunları yürüdü. Ekranın yüzeyine kadar yüzen ve ortadan kaybolan, yerine tıpatıp benzeyen başkaları gelen. Askerlerin botlarının donuk, ritmik ayak sesleri, Goldstein'ın meleme sesinin arka planını oluşturuyordu.

Nefret otuz saniye boyunca devam etmeden önce, odadaki insanların yarısından kontrol edilemeyen öfke nidaları yükselmeye başladı. Ekrandaki kendinden memnun koyun gibi surat ve arkasındaki Avrasya ordusunun ürkütücü gücü, katlanılamayacak kadar fazlaydı; ayrıca Goldstein'ın görüntüsü ve hatta düşüncesi otomatik olarak korku ve öfke üretti. O, Avrasya ya da Doğu Asya'dan daha sürekli bir nefret nesnesiydi, çünkü Okyanusya, bu güçlerden biriyle savaş halindeyken genellikle diğeriyle barış içindeydi. Ama garip olan, Goldstein'dan herkes tarafından nefret edilmesine ve hor görülmesine rağmen, her gün ve günde bin kez, platformlarda, tele-ekranda, gazetelerde, kitaplarda, teorilerinin çürütülmesine, ezilmesine, alay edilmesine, askıya alınmasına rağmen. oldukları zavallı çöp için genel bakışa - tüm bunlara rağmen, etkisi hiç azalmamış gibi görünüyordu. Her zaman onun tarafından baştan çıkarılmayı bekleyen yeni aptallar

vardı. Onun talimatıyla hareket eden casusların ve sabotajcılarının Düşünce Polisi tarafından maskelerinin düşürülmediği bir gün asla geçmedi. Devasa, karanlık bir ordunun komutanıydı, Devlet'i devirmeye adanmış bir yeraltı komplocu ağı. Adının Kardeşlik olması gerekiyordu. Goldstein'ın yazarı olduğu ve orada burada gizlice dolaşan tüm sapkınlıkların bir özeti olan korkunç bir kitabın fısıltılı hikayeleri de vardı. Adı olmayan bir kitaptı. İnsanlar ona, eğer öyleyse, sadece kitap olarak atıfta bulunurlardı. Ama insan böyle şeyleri ancak belirsiz söylentilerden biliyordu. Ne Kardeşlik ne de kitap, herhangi bir sıradan Parti üyesinin bundan kaçınmanın bir yolu olsaydı, değineceği bir konu değildi.

İkinci dakikasında Nefret çılgına döndü. İnsanlar ekrandan gelen çıldırtıcı meleme sesini boğmak için yerlerinde zıplıyor ve yüksek sesle bağırıyorlardı. Kum rengi saçlı küçük kadının rengi parlak pembeydi ve ağzı karaya oturmuş bir balığın ağzı gibi açılıp kapanıyordu. O'Brien'in ağır yüzü bile kızarmıştı. Sandalyesinde dimdik oturuyordu, güçlü göğsü bir dalganın saldırısına karşı ayakta duruyormuş gibi şişiyor ve titriyordu. Winston'ın arkasındaki esmer kız, "Domuz! Domuz! Domuz!" diye bağırmaya başlamıştı. ve aniden ağır bir Newspeak sözlüğünü aldı ve ekrana fırlattı. Goldstein'ın burnuna çarptı ve sekti; ses amansızca devam etti. Bilinçli bir anda Winston, diğerleriyle birlikte bağırıldığını ve topuğunu şiddetle sandalyesinin basamağına tekmelediğini fark etti. İki Dakika Nefret'in korkunç yanı, birinin rol yapmak zorunda olması değil, katılmaktan kaçınmanın imkansız olmasıydı. Otuz saniye içinde herhangi bir numara her zaman gereksizdi. Korkunun ve kinin iğrenç bir coşkusu, öldürme, işkence

etme, balyozla yüzleri ezme arzusu, tüm insan grubunu bir elektrik akımı gibi kaplıyor, kendi iradesi dışında bile bir yüz buruşturma, çılgılık atma gibi deli bir şeye dönüşüyor gibiydi. Yine de kişinin hissettiği öfke, bir üfleme lambasının alevi gibi bir nesneden diğerine geçebilen soyut, yönlendirilmemiş bir duyguydu. Böylece, bir anda Winston'ın nefreti Goldstein'a değil, tam tersine Büyük Birader'e, Parti'ye ve Düşünce Polisine yöneldi; ve böyle anlarda kalbi, perdedeki yalnız, alaylı sapkın, yalanlar dünyasında gerçeğin ve aklın tek koruyucusu için dışarı çıktı. Yine de hemen ardından çevresindeki insanlarla bir oldu ve Goldstein hakkında söylenenlerin hepsi ona doğruymuş gibi geldi.

Hatta şu anda, kişinin nefretini bu şekilde veya gönüllü bir eylemle değiştirmek mümkündü. Aniden, birinin kafasını bir kabusta yastıktan uzaklaştırdığı şiddetli çabayla Winston, ekrandaki yüzünden nefretini arkasındaki koyu saçlı kıza aktarmayı başardı. Canlı, güzel halüsinasyonlar zihninde parladı. Onu lastik bir cop ile öldürse diye dövecekti. Onu çırlıçıplak kazığa bağlar ve Aziz Sebastian gibi oklarla vururdu. Doruğa ulaştırdığı anda onu büyüler ve boğazını keserdi. Eskisinden daha iyi, dahası, neden ondan nefret ettiğini fark etti. Genç, güzel ve cinsiyetsiz olduğu için ondan nefret ediyordu, çünkü onunla yatmak istiyordu ve bunu asla yapmazdı, çünkü kolunuzla sarmanızı istediği tatlı esnek belinde sadece kızıl kuşak vardı, iffetin agresif sembolü.

Nefret doruk noktasına ulaştı. Goldstein'ın sesi gerçek bir koyun melemesine dönüştü ve bir an için yüz bir koyununkine dönüştü. Sonra koyun yüzü, ilerleyen,

devasa ve korkunç görünen, hafif makineli tüfeği kükreyen ve ekranın yüzeyinden fırlıyormuş gibi görünen Avrasyalı bir asker figüründe eridi, böylece ön sıradaki bazı insanlar aslında koltuklarında geriye doğru irkildi. Ama aynı anda, herkesten derin bir nefes alarak, düşman figür Büyük Birader'in yüzünde eridi, siyah saçlı, siyah bıyıklı, güç dolu ve gizemli sakın ve o kadar genişti ki neredeyse ekranı doldurdu. Büyük Birader'in ne dediğini kimse duymadı. Bu sadece birkaç cesaretlendirme sözüydü, savaşın gürültüsünde söylenen türden sözlerdi. bireysel olarak ayırt edilemez, ancak konuşulması gerçeğiyle güveni geri kazandırır. Sonra Büyük Birader'in yüzü yeniden soldu ve bunun yerine Parti'nin kalın harflerle yazılmış üç sloganı öne çıktı:

SAVAŞ BARIŞTIR!
ÖZGÜRLÜK KÖLELİKTİR.
CEHALET GÜÇTÜR!

Ama Büyük Birader'in yüzü, sanki herkesin gözbebeklerinde yarattığı etki, hemen silinemeyecek kadar canlıymış gibi, ekranda birkaç saniye kaldı gibi görünüyordu. Kumral saçlı küçük kadın kendini önündeki sandalyenin arkasına atmıştı. Kulağa "Kurtarıcım!" gibi gelen titrek bir mırıltı ile kollarını ekrana doğru uzattı. Sonra yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bir dua mırıldandığı belliydi. O anda tüm insan grubu derin, yavaş, ritmik bir "BB!... BB!... BB!" ilahisini söylemeye başladı. tekrar tekrar, çok yavaş, ilk "B" ile

ikincisi arasında uzun bir duraklama ile - ağır, mırıltılı, bir şekilde vahşi bir ses, arka planda çıplak ayakların ve tom-tomların zonklamaları duyulur gibiydi. Belki otuz saniye kadar devam ettiler. Bu ezici duygu anlarında sıklıkla duyulan bir nakarattı. Kısmen Büyük Birader'in bilgeliğine ve görkemine bir tür ilahiydi, ama daha da fazlası bir kendi kendine hipnoz eylemiydi, ritmik gürültü yoluyla bilinçli bir zihin boğulmasıydı. Winston'ın bağırsakları soğumuş gibiydi. İki Dakika Nefret'te, genel hezeyanı paylaşmaktan kendini alamadı, ama bu insanlık dışı "BB!... BB!" içini hep korkuyla doldurdu. Elbette diğerleriyle birlikte şarkı söyledi: Başka türlü mü mümkün değildi. Duygularını gizlemek, yüzünü kontrol etmek, herkesin yaptığını yapmak içgüdüsel bir tepkiydi. Ama gözlerindeki ifadenin ona ihanet etmiş olabileceği birkaç saniyelik bir boşluk vardı. Ve tam da o anda önemli olan şey oldu - eğer gerçekten olduysa.

Bir an O'Brien'in gözüne takıldı. O'Brien ayağa kalkmıştı. Gözlüklerini çıkarmıştı ve karakteristik hareketiyle onları burnuna yerleştirmeye çalışıyordu. Ama bakışlarının bulunduğu çok kısa bir süre vardı ve o anda Winston, O'Brien'in kendisi ile aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Evet, biliyordu! Şüphe götürmez bir mesaj iletilmişti. Sanki iki zihinleri açılmıştı ve düşünceler gözlerinden birinden diğerine akıyordu. O'Brien ona, "Ben seninleyim," der gibiydi. "Ne hissettiğini tam olarak biliyorum. Nefretini, tiksintini biliyorum. Ama merak etme, ben senin tarafındayım!" Ve sonra zeka parıltısı gitmişti ve O'Brien'in yüzü herkesinki kadar anlaşılmazdı.

Hepsi bu kadardı ve zaten olup olmadığından emin değildi. Bu tür olayların hiçbir zaman devamı olmadı. Bütün yaptıkları, kendi dışındakilerin Partinin düşmanları olduğu inancını ya da ümidini onda canlı tutmaktı. Belki de büyük yeraltı komplolarının söylentileri her şeye rağmen doğrudu - belki de Kardeşlik gerçekten vardı! Sonsuz tutuklamalara, itiraflara ve infazlara rağmen, Kardeşliğin sadece bir efsane olmadığından emin olmak imkansızdı. Bazı günler buna inandı, bazı günler inanmadı. Hiçbir kanıt yoktu, yalnızca bir anlam ifade edebilecek ya da hiçbir şey ifade etmeyebilecek kısacık bakışlar: kulak misafiri olan konuşmalar, tuvalet duvarlarındaki belli belirsiz karalamalar - hatta bir keresinde, iki yabancı karşılaştığında, sanki bir el hareketiymiş gibi görünen küçük bir hareket, tanıma sinyali. Hepsi tahminden ibaretti: büyük ihtimalle her şeyi hayal etmişti. Tekrar O'Brien'a bakmadan odasına dönmüştü. Anlık temaslarını takip etme fikri aklının ucundan bile geçmedi. Bunu nasıl yapacağını bilseydi bile akıl almaz derecede tehlikeli olurdu. Bir saniye, iki saniye karşılıklı bakıştılar ve bu hikayenin sonu oldu. Ama bu bile insanın içinde yaşamak zorunda olduğu kilitli yalnızlıkta unutulmaz bir olaydı.

Winston ayağa kalktı ve daha dik oturdu. Bir gıcırta çıkardı. Cin midesinden yükseliyordu.

Gözleri yeniden sayfaya odaklandı. Çaresizce oturup düşünürken, aynı zamanda, sanki otomatik bir eylemle yazıyormuş gibi keşfetti. Ve artık eskisi gibi sıkışık, garip el yazısı değildi. Kalem pürüzsüz kağıdın üzerinde

şehvetle kaymış, büyük, düzgün büyük harflerle yazmıştı—

KAHROLSUN BÜYÜK BİRADER!

KAHROLSUN BÜYÜK BİRADER!

KAHROLSUN BÜYÜK BİRADER!

KAHROLSUN BÜYÜK BİRADER!

KAHROLSUN BÜYÜK BİRADER; tekrar tekrar, yarım sayfayı doldurarak.

Bir panik sancısı hissetmekten kendini alamadı. Saçmaydı, çünkü bu belirli sözcüklerin yazılması, ilk başta günlüğü açmaktan daha tehlikeli değildi; ama bir an için şımarık sayfaları yırtıp atmaya karar verdi.

Ancak bunun faydasız olduğunu bildiği için bunu yapmadı. KAHROLSUN BÜYÜK BİRADER yazsın ya da yazmaktan kaçınsın hiç fark etmiyordu. Günlüğüne devam edip etmemesi, ya da devam etmesi hiçbir şeyi değiştirmede. Düşünce Polisi onu da aynı şekilde yakalardı. Diğer tüm suçları içinde barındıran temel suçu işlemişti -hiç kaleme almamış olsa bile- yine de işleyecekti. Buna düşünce suçu dediler. Düşünce suçu sonsuza kadar gizlenebilecek bir şey değildi. Bir süre, hatta yıllarca, başarılı bir şekilde kaçabilirsin, ama er ya da geç seni ele geçireceklerdi.

Her zaman geceydi - tutuklamalar her zaman geceleri oluyordu. Ani uykudan uyanış, omzunuzu sallayan kaba el, gözlerinizde parıldayan ışıklar, yatağın etrafındaki sert yüzlerin halkası. Vakaların büyük çoğunluğunda ne

bir yargılama, ne de tutuklama raporu vardı. İnsanlar sadece gece boyunca ortadan kayboldu. Adın kayıtlardan silindi, yaptığın her şeyin kaydı silindi, bir kerelik varlığın inkar edildi ve sonra unutuldu. Yok edildin, yenildin: buharlaşmak olağan bir kelimeydi.

Bir an için bir tür histeriye kapıldı. Aceleyle, düzensiz bir karalamayla yazmaya başladı:

*Beni vuracaklar umurumda değil, beni
ensemden vuracaklar, ağabey umurumda değil
onlar seni her zaman ensenden vururlar büyük
birader umrumda değil!*

Kendinden biraz utanarak koltuğuna oturdu ve kalemi bıraktı. Bir sonraki an şiddetle başladı. Kapı çalındı.

Şimdiden mi! Her kimse tek bir denemeden sonra gidebileceği nafile bir umutla bir fare gibi hareketsiz oturdu. Ama hayır, vurma tekrarlandı. En kötüsü de ertelemek olurdu. Kalbi davul gibi gümbürdüyordu, ama yüzü, uzun süredir alıştığı için muhtemelen ifadesizdi. Ayağa kalktı ve ağır ağır kapıya doğru ilerledi.